וב"ה אומרים (א) אין הקדש: **כיצד** אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש ויצא לבן בית שמאי אומרים הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש דינר זהב שיעלה בידי ראשון הרי הוא הקדש ועלה של כסף בית שמאי אומרים הקדש ובית הלל אומרים אינו הקדש חבית של יין שתעלה בידי ראשונה הרי היא הקדש ועלתה של שמן בש"א הקדש ובה"א אינו הקדש: **גמ'** בית שמאי אומרים הקדש כו': מאי טעמייהו דבית שמאי דילפינן תחלת הקדש מסוף הקדש מה תמורה אפי' בטעות אף הקדש אפי' בטעות ובה"א הני מילי תמורה אבל אחותי הקדש בטעות לא מחתינן ולב"ש מה אילו אמר ה"ז תחת זה לחצי היום מי הויא תמורה מההיא שעתא אלא עד דמטי חצי היום הוא דהויא תמורה ה"נ לכי מיגליא מילתא אמר רב פפא לכך נאמר ראשון לכשיצא ראשון והא שור שחור קאמר מי לא עסקינן דלית ליה אלא האי לא צריכא דאית ליה תרין תלתא ובה"א א"כ שיצא בראשון מיבעי ליה א"ל רבא מברניש לרב אשי האי הקדש בטעות הוא הקדש בכוונה הוא (ב) משום דאטעייה לדיבוריה קמא וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש והתנן מי שנדר בנזיר ונשאל לחכמים והתירו והיתה לו בהמה מופרשת תצא ותרעה בעדר אמרו ב"ה לב"ש אי אתם מודים שהקדש בטעות הוא ותצא ותרעה בעדר מכלל דסברי ב"ש הקדש בטעות הוי הקדש אלא ב"ה הוא דקא טעו סברי טעמייהו דב"ש משום דהקדש בטעות הוי הקדש ואמרי להון ב"ש לאו משום הקדש בטעות הוא אלא משום דאטעייה לדיבוריה קמא וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש תא שמע היו מהלכין בדרך

ואחד

ובית הלל אומרים. הואיל ולא נתקיימו דבריו אין הקדשו קדוש: א) לישנא אחרינא **ילא לבן בש"א.** אותו שחור שילא תחלה אחר הלבן הראשון הוי הקדש וכן דינר וכן חבית של יין: **גמ' הכא נמי גבי הקדש לכי מיגליא מילתא.** דילא שחור תחלה להוי קדוש ולא השתא כי נפק לבן ברישא דהא לא איגליא מילתא (ג) ב) כדקאמר: **לכך נאמר ראשון.** דהכי קאמר שחור ראשון שילא יהא הקדש דמשמע דאית ליה שוורים שחורין הרבה ועלייהו סמכא דעתיה דהכי אמר שור שחור לכשילא ראשון מאחר שוורים שחורין יהא הקדש וכשילא ג) שחור אחר הלבן הרי ילא ראשון לאחר שוורים שחורין ואיגלאי מילתא דעליה קאמר ולא אלבן: **והא שור שחור קאמר.** דמשמע דשחור שילא תחילה קודם ללבן דמי לא עסקינן דלית ליה אלא חד שחור ד) ומש"ה קאמר דאם ילא תחלה יהא הקדש אבל אם הקדימו לבן לא יהא שחור הקדש: **לא צריכא דאית ליה תרי ותלת.** שחורין ואיזה שילא תחלה יהא הקדש (ד) ה) ומש"ה לא חשיב כלום יליאתו של לבן: **וב"ה אומרים א"כ.** כדקאמרת דלא חשיב אלא איזה מן השחורים שילא תחלה ליתני שור שחור שילא בראשון תחלה לשחורין אלא כיון דתני שילא ראשון משמע דבעי לאפוקי שחור ראשון לכולהו ואפי' בריש לבן וכיון דנפיק לבן תחלה לא כלום הוי: **א"ל אין ודאי הקדש בכוונה הוא.** דודאי ו) להקדש שחור איכוין. (ה) ולהכי קרי ליה הקדש טעות משום דאטעייה לדיבוריה קמא דהכי הוה ליה למימר שחור שילא מביתי ראשון דהוה משמע שילא תחלה לשאר שוורים אבל כיון דאמר שור שחור משמע דלא סמכא דעתיה אשחור דלבן נמי בכלל שור הוא להכי קרי ליה הקדש טעות שהטעה דיבורו שאמר שור: ז) נ"א למאי דפרישית במתני' דבש"א דלבן הוי הקדש **ילפינן ליה תחלת הקדש.** ח) כדמחית איניש מידי בקדושה מסוף הקדש דהיינו תמורה שהיא באה מכח הקדש אחר מה תמורה אפי' בטעות כדאמרינן במסכת תמורה בפרק יש בקרבנות (ד' יז.) והיה הוא ותמורתו יהיה קודש [ויקרא כז] יהיה לרבות שוגג כמזיד שאם סבור לומר זו תמורת עולה ואמר זו תמורת שלמים או תמורת שלמים ואמר זו תמורת עולה הרי זו תמורה אף הקדש אפי' בטעות שאם סבור להקדיש שחור והקדיש לבן או לבן והקדיש אדום הרי לבן ואדום מוקדשים וב"ה אומרים הני מילי תמורה משום דאתיא מכח הקדש אבל אחותי מידי בהקדש דמעיקרא הוי חולין בטעות לא מחתינן ליה בהקדש. ולב"ש אמאי הוי שור לבן שילא עכשיו הקדש ט) [מדאמר] שור שחור שילא ראשון ליהוי הקדש לכשילא ראשון לאחר שוורים שחורים שילאו אחריו מן הרפת מידי דהוה אתמורה י) אילו לגבי תמורה כ) אמר הרי זה תחת זה תמורה לחצי היום מי הוי תמורה מההיא שעתא דקאי בה אלא לא הוי תמורה עד ל) דמטי פלגא [דיומא] דאמר הכא נמי לא איגליא מילתא עד דנפיק שחור מקמי הנך שחורים דקיימי ברפת מ) ולא ליהוי קדוש לבן כלל: **אמר רב פפא לכך נאמר ראשון.** דכל מאן דילא ראשון בין שחור בין לבן ליהוי קדוש: ה"ג **והא שור שחור קאמר** **ומי לא עסקינן דאית** (ו) נ) **ביה תרין או תלת לא צריכא דלית ליה אלא האי.** והא שור שחור קאמר ומדקאמר שור שחור ש"מ דלא ניחא ליה לקדושי אלא שחור והאי דקאמר ראשון משום דהוו ליה תרי תלתא שחורין וקאמר דההוא שחור דנפק קמא מבינייהו ליהוי קדוש ולא אחר: **לא צריכא דלית ליה שחור אלא חד.** והלכך האי דאמר ראשון משום דניחא ליה דכל מאן דנפיק ברישא או שחור או לבן להוי קדוש. וב"ה סברי א"כ דניחא ליה דקדיש נמי לבן לימא שילא בראשון אלא מדאמר ראשון ש"מ דלאי נפיק [שחור] ראשון ניחא ליה לקדושי אבל בלבן לא ניחא ליה והוה ליה טעות הקדש וכל טעות בהקדש אינו הקדש: **א"ל רב אחא מבריש לרב אשי האי הקדש בטעות הוא הקדש בכוונה הוא.** דכיון דאמרת דלכך אמר ראשון דדעתיה להקדיש כל מי שילא ראשון תחלה בין לבן בין שחור הוה ס) הקדש בכוונה ואמאי קרי ליה הקדש בטעות: ע) **הכי נמי דהקדש בכוונה הוא.** אלא להכי קרי ליה הקדש טעות משום דאמר שחור דילא ברישא דאטעייה פ) להוא דיבורא קמא דמיחזי כמאן דלא ניחא ליה לקדושי אלא שחור: **וסברי ב"ש הקדש בטעות לא הוי הקדש.** דמדקא מוקמת לה בכגון דאית ליה כוונה אלמא דאית להו לב"ש דהקדש טעות לא הוי הקדש והא תנן בהאי פירקא לקמן מי שנדר בנזיר ונשאל לחכמים לפי צ) שנדר והתירו לו אם היתה לו בהמה מופרשת תלא ותרעה בעדר עם שאר בהמות חולין לפי שאין בה ק) קדושה כלל: **אמרו להם ב"ה לב"ש.** עכשיו תורתם להורות כדברינו דהקדש טעות אינו הקדש כגון זו שבשעה שהפרישה היה סבור שהוא נזיר וטעה ואתם אומרים שאינו הקדש ותלא ותרעה בעדר. ומדקאמרי להו ב"ה הכי ש"מ דשמע להו מינייהו דב"ש דאינהו אמרי דהקדש טעות הוי הקדש: **לא לעולם ב"ש סברי דהקדש טעות אינו הקדש והכא ב"ה הוא דטעו.** דאינהו סברי ר) דאמרי גבי שור שחור דהוי הקדש משום דהקדש טעות הוי הקדש וקאמרי להו ב"ש לאו להכי ש) אמרי דהוי הקדש דלדידן ס"ל דהקדש בטעות לא הוי הקדש אלא הכא בכוונה ת) דאטעייה (ז) לדבוריה קמא כדלעיל:

כיצד אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש ויצא לבן בש"א הקדש. אית דמפרשי בגמרא מילתא[1] דב"ש דקאמרי הקדש אלבן קאי משמע הקדש טעות הוי הקדש[2] דיש לומר דדעתו הוי להקדיש [מה] שילא מביתו ראשון ומה שאמר שחור לפי שטעה והיה סבור שהשחור ילא ראשון הלכך טעותו לא ימנע את ההקדש מלחול על השור שילא מביתו ראשון ואפילו על הלבן אל ההקדש ואית דמפרשי דשור שחור שילא אחר הלבן קדוש ואע"ג דלא נפק ראשון מן הבית ומיירי שילא ראשון מן הבית לאחר שוורים שחורים ובגמרא אפרש וכן דינר וחבית יש לפרשו בשני פנים וכי היכי דמפרשי רישא יש לפרש הנך בכי ה"ג ובגמרא מפרש למה לן הנך בבי דינר זהב וחבית של שמן: [התוספות השייכים כאן עומדים בדף ל"ג ע"א מד"ה מאי טעמא]:

מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם א] **מונה משעה שנדר.** פירוש מי שנדר בנזיר ועבר ושתה יין בנזירותו ונשאל לחכמים להתיר לו נדרו אפילו לב"ש דאמרי אין שאלה בהקדש אין[3] שאלה בנזירות כדאמר בפרק הריני נזיר מן הגרוגרות (לעיל ט.) אפילו הכי לב"ש צריך שיקבל הנזירות בלשון טוב ומשום שראוי לקבל בו נזירות אבל יש לשונות הרבה או כינויין דלא הוי קבלה ואפילו ב"ש מודים שאם קבל בלשון גרוע דלא הוי נדר והשתא נשאל לחכם אם הלשון שקבל עליו הוי לשון נזירות או [לשון] קבלה[4] או לא ואסרו חכמים לומר שלשון קבלה) והוא עבר תחלה על נזירתו ששתה ביין: מונה משעה שנדר. וכל הימים שעבר בהם עולין לו לימי נזירותו ולא קנסינן ליה לחזור ולמנות לימים שמנה בעוד שהיה עובר על נזירותו וע"כ מיירי בשעבר דאל"כ פשיטא הוא דמונה משעה שנדר ב] פשטיה דמתני' משמע דקתני[5] מונה [משעה] שנדר על הימים שעבר נמי עלו[6] לימי נזירותו ומשום סיפא דקתני והתירו תני רישא ואסרו אע"פ שהם לא אסרו כלום אלא שאמרו לו שבלשון טוב קיבל עליו נזירות:

נשאל

עין משפט נר מצוה

א א מיי' פ"ז מהלכות ערכין הלכה יז ופ"ט מהל' נזירות הלכה ח:

ב ב מיי' פ"א מהלכות תמורה הלכה ג:

פי' הרא"ש

מסוף הקדש תמורה קרי סוף הקדש לפי שקדושתה בא מכח אחרת מה תמורה אפי' בטעות כדאמרי' בתמורה פ' יש בקרבנות יהיה לרבות שוגג כמזיד ומפרש ר' יוחנן ההם כסבור לומר שור שחור ואמר לבן כסבור לומר תמורת עולה ואמר תמורת שלמים וה"ה נמי כסבור לומר שור שחור יהיה (הקדש) [תמורה] ואמר לבן קדוש וכן במתניתין נמי אי אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון [יהיה הקדש] ויצא לבן קדוש: ולב"ש מה אילו אמר ה"ז תמורת זו לחצי היום מי הוה תמורה מההיא שעתא. אם אמר ה"ז תמורה כשיגיע חצי היום מלתא דפשיטא דאינה תמורה עד שיגיע הזמן שקבע ואז על פי דבורו למפרע חלה עליה קדושה מחצות ואילך ה"נ (מי) [לכי] איגלאי מילתא למפרע שיתקיימו דבריו שאמר שור שחור שיצא מביתי ראשון תחול קדושה עליו וכ"ז שלא נתקיימו דבריו אין כאן קדושה כלל. ולא דמי לתמורת טעות דהתם אני מקיים דבריו מה שהוציא בפיו ואע"ג דאין פיו ולבו שוין גזרת הכתוב הוא דהויא תמורה אבל לשנות מה שהוציא בפיו כי האי לא אשכחן דקדוש בתמורה. אמר ר"פ לכך נאמר ראשון לכשיצא ראשון כלומר ודאי מתמורה לא מצי ב"ש למילף לשנות מה שהוציא בפיו אלא טעמא דב"ש משום דמתרצי לדבוריה הכי שור שחור שיצא מביתי ראשון לשחורים קדוש והו"ל אלא אמר ר"פ אלא משום דלא הוזכר אמורא בתירוץ ראשון (הוא) לא קאמר אלא: לא צריכא דאית ליה תרין ותלת: ה"ג וב"ה א"כ שיצא ראשון מבעי ליה אבל מדקאמר מביתי משמע אם שור שחור יצא מן הבית תחילה. הא שור שחור קאמר ומי לא עסקי' דלית ליה אלא האי וכיון שאין בביתו אלא שור שחור א' לא מצית לפ' למילתיה ראשון לשחורים: האי הקדש בכוונה הוא ואמאי קרו ליה הקדש בטעות משום דאטעייה לדיבוריה שדיבורו אינו משמע כל כך להדיא כמו שב"ש מפרשים אותו ולהכי קרו ליה הקדש בטעות בלוי הקדש שדומה קצת לטעות אנו מפרשים דבריו דלא הוי טעות וקדוש. מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם והתירו. לב"ש דאית להו דאין שאלה בנזיר לעולם גבי הריני נזיר מן הגרוגרת וכן בפרקין דהיו מהלכין בדרך וא' בא כנגדן סברי ב"ש דאפי' בטעות הוי נזיר א"כ לא שייך ביה התרה לדידהו מיירי שנדר ואינו יודע אם הוא לשון

מסורת הש"ס

א) [עי' תוספות לקמן לג. ד"ה מ"ט דב"ש], ב) [עי' תוס' שם ד"ה וב"ה], ג) [עי' תוס' לקמן לג. ד"ה אמר רב פפא וכן כל הסוגיא דהכא מפרשי תוספת לקמן], ד) [לקמן ע"ב], ה) לקמן לב:, ו) [שנדר בנזירות יעב"ץ], ז) נ"ל אפרש, ח) נ"ל יין, ט) שייך לע"ב, י) נ"ל קבלה הוא והוא. יעב"ץ, כ) גי' א"מ סגי,

נוסחת הריב"ן

א) בכ"י כתוב כאן גליון ל"א ס': ב) דקאמר ומ"ט דב"ש: ג) השחור: ד) ומההוא קאמר: ה) ומהכל [ול"ע]: ו) להקדיש: ז) אבל אמר לא פ"ד כו' כדמפרש בסוף הפ"ד ואח"כ מכ"ד ילפינן ליה והשאר ליתא ונראה דעד כאן נמשך הגליון דלעיל במשנה: ח) כד מחית: ט) משום דאמר שור שחור שילא ראשון להוי ליה ההוא שור שחור הקדש לכשילא ראשון לשאר כו': י) דאילו: כ) אילו: ל) עד פלגא דיומא הכא נמי כו' כל"ל: מ) להוי קדוש ולא להוי קדוש כו': נ) ליה: ס) הוה ליה: ע) אין הכי נמי: פ) נההוא: צ) שנדר בטעות: ק) שום קדושה: ר) דהאי דאמרי: ש) אמרינן: ת) דאטעייה הוא לדבוריה:

הגהות הב"ח

(א) במשנה וב"ה אינו הקדש: (ב) גמ' הקדש בכוונה הוא הכי נמי אלא משום דאטעייה לדיבוריה: (ג) רש"י ד"ה הכא נמי וכו' מילתא דעליה קאמר הס"ד ואח"כ מ"ה לכך וכו': (ד) ד"ה לא צריכא וכו' יהא הקדש מהכל ולא חשיב כלום: (ה) ד"ה א"ל אין וכו' שחור איכוין אלא להכי קרי: (ו) ד"ה ה"ג והא וכו' דאית ליה תרין: (ז) ד"ה לא לעולם ב"ש וכו' הכא בכוונה הוא אלא דאטעייה לדיבוריה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם ואסרו מונה כצ"ל: ב] בא"ד דאל"כ פשיטא הוא דמונה משעה שנדר אלא ע"כ פשטי' כצ"ל:

הגהות התוספות

1. נ"ל דמילתא. 2. תיבות משמע הקדש טעות הוי הקדש, נמחק. 3. נ"ל ולאין. 4. תיבות או לשון קבלה, נמחק. 5. נ"ל דהא דקתני. 6. נ"ל דעלו.

מוסף רש"י

תחלת הקדש מסוף הקדש. מה שבלא מכח הקדש, והיינו תמורה בטעות, כדגרסינן בתמורה בפרק יש בקרבנות (טז.) ר' יוסי בר' יהודה אומר עשה שוגג כמזיד בתמורה ולא עשה שוגג כמזיד במוקדשים, מאי טעמיה דר' יוסי דכתיב יהיה לרבות שוגג כמזיד, היכי דמי שוגג כמזיד, ר' יוחנן אמר כסבור לומר תמורת עולה ואמר תמורת שלמים [illegible] כסבור להקדיש שחור והקדיש [illegible] (ראמ"ה [illegible]). מי שנדר בנזיר, [illegible] להתיר נזירותו (לקמן לא.).

נזיר והתירו החכם וא"ל שאין בלשון הזה לשון נזירות: היתה לו בהמה מופרשת תצא ותרעה בעדר דהפרשה בטעות הוא ומדקאמרי להו ב"ה לב"ש אי אתם מודים בזה שהוא הקדש בטעות מכלל דטעמייהו דב"ש דהקדש בטעות הוי הקדש וילפי' מתמורה ואמרי' ליה ב"ש לאו הקדש בטעות הוא אלא דאטעייה לדיבוריה ומה שהשיבו ב"ש במתני' אי אתם מודים שאם קרא לט' עשירי וכו'. השיבו להם לפי טעמם וכו"ג אשכחן ריש מסכת נדה. ולמאי דקאמר טעות וקא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones